

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 76 • nummer 12 • december 2021*

Binnen in dit nummer is de inhoudsopgave van
Jaargang 76 (2021) opgenomen.

INHOUD

<i>Heere, leidt U mij (gedicht)</i>	<i>301</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (12)</i>	<i>302</i>
<i>Symbolen voor het Woord van God (3)</i>	<i>304</i>
<i>Een wit paard</i>	<i>309</i>
<i>De laatste opdracht op aarde</i>	<i>311</i>
<i>Hoe God Zijn volk draagt.</i>	<i>313</i>
<i>Berisping of jezelf onttrekken als vervanging van uitsluiting?</i>	<i>317</i>
<i>Dienen in het heiligdom – de dienst van de Levieten . . .</i>	<i>320</i>

De ark van Noach – mythe of realiteit?

dr. Stefan Drüeke

De beschrijving van Noach en de ark is één van de bekendste verhalen uit de Bijbel en tegelijk is deze gebeurtenis heftig omstreden. Was er nu wel of niet een wereldwijde zondvloed? Is er wel écht een ark geweest? Pasten alle dieren wel in dit schip? Zijn er vandaag nog sporen van de ark en de zondvloed te vinden?

Deze vragen worden vaak gesteld; de auteur behandelt ze uitvoerig in dit boek. Bovendien toont hij aan welk verband er is tussen de Bijbelse zondvloedbeschrijving en niet-Bijbelse zondvloedvertellingen. De auteur is als Christen en wetenschapper nauw betrokken bij het Bijbel- en scheppingsmuseum in Wuppertal, Duitsland. Hij is ervan overtuigd dat de Bijbel het Woord van God is en daarom onderzocht hij zorgvuldig de Bijbelse uitspraken over de hoogst actuele onderwerpen met betrekking tot ark en zondvloed. Hij neemt je als lezer mee naar lang vervlogen tijden; het zal je verbazen hoe nauwkeurig en betrouwbaar de oude beschrijving van de Bijbel is!

Aantal bladzijden: 160

Hardcover

Prijs: € 14,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en

lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB0000924608

Algemene info, redactie en
doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 0543 - 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB0000723602

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA0422210048

BIC: ABNANL2A* (geen ANBI, niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen:
www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen-
en buitenland, hulp aan armen, nood-
hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock © foto's binnenzijde: Pixabay

Heere, leidt U mij

Heere, maak mij stil, al voeren ook Uw paden
mij daar waar zelfs geen vijand mij kan schaden,
maar anders toch dan ik het wens en wil.
Maak mij dan stil; o, maak mij stil!

Heere, U bent trouw! Vanaf mijn kinderdagen
heeft Uw genade liefd'rijk mij gedragen.
Als 'k oud word, is 't Uw zorg waarop ik bouw,
want U bent trouw en U blijft trouw.

Heere, tot aan 't eind! Misschien nog enk'le uren.
U Zelf leidt mij, zelfs door de heetste vuren.
Uw hand toch leidt mij, ook als 't moeilijk schijnt,
tot aan het eind, het heerlijk eind.

naar R. Brockhaus

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (12)

Niet meer onder de heerschappij van de zonde

In Romeinen 6:14 staat geen vermaning, maar een feit. Het vers duidt in zekere zin al op het thema van hoofdstuk 7: 'Want de zonde zal over u niet heersen'. Dat staat vast – en toch is mijn beleving vaak een andere. De reden waarom de zonde niet meer heerst, luidt als volgt: 'Want U bent niet onder [de] wet, maar onder [de] genade'. Dat betekent: als we nog onder de wet zouden zijn, zou de zonde over ons heersen, maar omdat we nu onder de genade zijn, heerst ze niet meer over ons.

Als ik me echter vrijwillig onder een wet plaats (waarvan ik eigenlijk afgestorven ben) en die wet weer tot maatstaf in mijn leven maak, wanneer ik mezelf verplicht me eraan te houden, dan ben ik weer 'onder de wet' en heerst de zonde weer over mij. 'De kracht van de zonde is de wet' (1 Kor. 15:56). Daarom is het een ernstige zaak als je je onder een wet plaatst. De wet geeft namelijk geen leven – dat weten we allemaal – noch kracht om haar te kunnen houden. Er is ook geen voorwerp voor het hart dat het hart gelukkig maakt. De wet trekt een grens en wie deze grens overschrijdt, wordt zonder barmhartigheid gestraft. Nu bevinden we ons echter niet onder de wet, maar onder de genade en dat betekent dat we vrij zijn om ons volledig aan God over te geven. De genade geeft ons leven door de wedergeboorte. Ze maakt ons bekwaam en welwillend om te doen wat God wil en dat boven de kracht van de wet uit. En er is een voorwerp voor het hart: **Christus, nu en tot in eeuwigheid!** Dat is de ware Christelijke vrijheid.

Het gaat om de vraag naar de kracht en wel vooral in hoofdstuk 7. Nadat we dood zijn, hebben we kracht nodig. Een bron van kracht

is nodig om de zonde te overwinnen. Die bron heb ik niet in mezelf, maar die verkrijg ik uitsluitend door de genade. De genade deelt uit en geeft me alles wat ik nodig heb. Daarom heerst de zonde niet meer over mij.

Onder de genade zondigen?

De eerste vraag van dit hoofdstuk luidde: 'Zouden wij in de zonde blijven, opdat de genade overvloediger wordt?' De vraag werd in de verzen 2-12 beantwoord. Nu stelt de apostel een tweede vraag, die hij in de verzen 16-23 beantwoordt. Weer voelen we zijn ongerustheid: 'Wat dan? Zouden wij zondigen, omdat wij niet onder [de] wet maar onder [de] genade zijn?' (vs. 15). De leringen tot nu toe kunnen voor sommige mensen de reden tot deze vraag zijn. Maar de vraag openbaart een boze gezindheid. Zo spreek je niet! Judas noemt mensen 'die de genade van onze God veranderen in losbandigheid' (Judas 1:4). Dat is geen teken van liefde tot Christus, als je denkt dat je kunt zondigen omdat je niet meer onder de wet, maar onder de genade bent. Broeder William Kelly schrijft daarover dat dit de dood van de Heere zou verloochenen, want door de dood van de Heere zijn we uit het machtsgebied van de zonde in het gebied van de genade terechtgekomen.

Verder zegt hij dat dit ook de opstanding van de Heere verloochent, want in vers 4 staat: 'opdat, zoals Christus uit de doden is opgewekt door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van het leven zouden wandelen'. Deze mogelijkheid om in een nieuw leven te wandelen is er alleen vanwege het feit dat de Heere Jezus uit de doden is opgestaan. En nu zegt iemand: 'Ik wil terug. Ik wil verder zondigen'. Dat zou de opstanding van de Heere Jezus voor onnodig houden. Hij zegt: 'Ik wil helemaal niet in een nieuw leven wandelen. Ik wil terug naar mijn oude toestand'. Maar dat wijst de apostel beslist af. Het zou een vrijwillige terugkeer naar de macht van de zonde betekenen. Iets verschrikkelijkers kun je je bijna niet voorstellen.

We bevinden ons niet onder de wet, maar onder de genade. Met knechten kun je een verdrag opstellen en voorwaarden maken, zodat ze je gehoorzamen. Met kinderen doe je dat niet. Kinderen gehoorzamen uit liefde. Ze zijn niet onder de wet, maar onder de genade. Dit wil ik aan de hand van een voorbeeld duidelijk maken: Een Engelse weduwnaar nam na de dood van zijn vrouw een huishoudster aan. Hij gaf haar schriftelijke duidelijkheid over de dingen waar zij bij de verzorging van de kinderen en bij het huishouden op moest letten. Het waren heel duidelijke regels. Dat was 'onder de wet'. Na verloop van tijd ontstond er een relatie tussen die beiden en de weduwnaar trouwde met deze vrouw. En wat was het eerste wat hij deed? Hij verscheurde het briefje. Nu was ze niet meer 'onder de wet'. Maar ze zei niet: 'Nu ben ik vrij en hoef ik niets meer te doen'. Nee, ze deed al haar werk zeer zorgvuldig uit liefde tot haar man en ze deed zelfs *meer* dan hetgeen eerst op het briefje stond. Dat is een illustratie van deze positie. We komen niet eens op de gedachte om op kosten van de genade te zondigen, maar integendeel: we doen wat onze Heere behaagt. Niets eist onze heilige wandel voor Christus meer dan het bewustzijn van de geschonken genade.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Symbolen voor het Woord van God (3)

5. Voedsel ('spijs')

In de Heilige Schrift worden de uitspraken van God in sommige gevallen met de een of andere soort *voedsel* vergeleken. Zoals het lichaam voedsel tot zich moet nemen om te groeien en ook om gesterkt te worden en gezond te blijven, zo heeft ook de ziel van de mens voor haar welbevinden voedsel, geestelijk voedsel, nodig. Dit is alleen in het Woord van God te vinden.

Wanneer de Heere Jezus de verloren zoon in de gelijkenis laat zeggen: 'Ik verga hier van honger' (Luk. 15:17), dan geeft hij daarmee tegelijk de innerlijke honger van de mens in het algemeen aan. De mens zonder God heeft 'honger', of hij zich daar nu van bewust is, zoals de verloren zoon, of niet. God heeft de eeuw (eeuwigheid) in zijn hart gelegd (Pred. 3:11). En zo is er een heimelijk verlangen naar iets beters, iets hogers in zijn hart. Deze honger probeert hij op alle mogelijke manieren te stillen, maar tevergeefs.

In ruimere zin heeft ook de gelovige Christen, wanneer het goed gesteld is met hem, een verlangen naar Goddelijke, eeuwige dingen. Het nieuwe, eeuwige leven in hem verlangt ernaar. Toch kan ook hij zo dwaas zijn om de bevrediging voor zijn hart in vergankelijke, aardse goederen in plaats van in Gods Woord te zoeken. Dat leidt dan tot geestelijke armoede en de groei in de Heere wordt gehinderd. Wij zullen zo dadelijk zien dat God in Zijn genade ook voor zo'n geval voorzorgsmaatregelen getroffen heeft. Maar het gaat nooit zonder Zijn Woord, waarvan Christus het Middelpunt is.

Melk

De gelovigen in Korinthe waren Christenen die 'melk' te drinken kregen. Op het eerste gezicht zou men kunnen denken: dat is een goede zaak, maar het verband laat het tegendeel zien. Omdat ze in een vleselijke toestand verkeerden, kon de apostel niet tot hen spreken als 'mensen die geestelijk zijn', maar moest hij zich van een taal en onderwijzing bedienen zoals bedoeld is voor 'onmondigen in Christus', voor kleine kinderen. En zo moet hij afkeurend zeggen: 'Ik voedde u met melk en niet met vast voedsel, want dat kon u niet verdragen; ja, u kunt dat ook nu nog niet, want u bent nog vleselijk' (1 Kor. 3:2).

Door hun lage geestelijke niveau kon de apostel Paulus hen niet inleiden in de diepere waarheden van Gods Woord, kon hij hun

niet de verborgenheid van de wijsheid van God in de verheerlijkte Christus tonen (1 Kor. 2:6-7). Ze zouden dit vaste 'voedsel' niet hebben kunnen verwerken, omdat ze geestelijk gezien nog kinderen waren. Ja, dit 'voedsel' zou zelfs schade hebben kunnen veroorzaken. En zo kon Paulus hen nu opnieuw met de elementaire dingen van het Christelijk geloof vertrouwd maken: hij gaf hun *melk* te drinken.

Het is opvallend dat de Korinthiërs niet onmondigen of kinderen genoemd worden omdat ze pas sinds kort tot geloof gekomen zouden zijn. Bij 'de jonge mannen' in 1 Johannes 2:14 was dat wel zo. Nee, het was hun slechte geestelijke toestand die hen tot onmondigen maakte.

Bij de gelovige Hebreëen was het net zo. Gezien de tijd zouden ze leraren hebben moeten zijn, in staat om anderen te onderwijzen. Maar omdat ze traag waren geworden in het horen, moesten ze opnieuw onderwezen worden in de 'eerste beginselen van de uitspraken van God'. Ze waren daarmee gelijk geworden aan 'mensen die *melk* nodig hebben en geen vast voedsel. Want iedereen die melk gebruikt, is onervaren in het woord van de gerechtigheid, want hij is een kind' (Hebr. 5:12-13).

Zowel de Korinthiërs als ook de Hebreëen hadden dus *vanwege hun lage geestelijke toestand* melk nodig. Deze op zich vernederende toestand mag ons echter niet het zicht ontnemen op het troostvolle feit dat in Gods Woord juist ook 'melk' te vinden is. Hoe gelukkig is het te mogen weten dat er delen in de Bijbel zijn die als melk zijn, zo eenvoudig dat kinderen ze kunnen begrijpen. Het Woord van God is inderdaad óók een Boek voor kinderen en voor hen die pas geloven. We zouden zowel de een als de ander niet met te moeilijke stof moeten overvragen.

Anderzijds moeten jonge vrienden zich ook niet aftobben met de moeilijke passages van Gods Woord die voor hen nog niet ontslo-

ten zijn. Wanneer wij dicht bij de Heere leven, zal Hij ons in de loop van de tijd in het begrijpen van de Heilige Schrift de ene na de andere deur openen.

Daarom nog eens: hoe goed is het, ja wat een genade is het, dat er 'melk' is voor hen die nog aan het begin staan en voor hen die door eigen schuld teruggevallen zijn! In elk geval echter is het het Woord van God, dat de Heilige Geest gebruikt, tot opbouw en herstel.

In de eerste Brief van Petrus wordt nog eens gesproken over 'melk', echter in algemene zin. 'En wees als pasgeboren kinderen zeer begerig naar de onvervalste redelijke melk [van het Woord], opdat u daardoor opgroeit tot behoudenis' (1 Petr. 2:2). Zoals een klein kind begerig is naar de melk van zijn moeder, zo zou ook de Christen vurig moeten verlangen naar het voedsel van het Woord van God, om zo te groeien tot behoudenis. Dit voedsel is rein, vrij van menselijke toevoeging ('onvervalst') en het is ook 'verstandig' ('redelijk').

Dit bijvoeglijke naamwoord is afgeleid van het Griekse 'lógos', dat 'woord' betekent, zodat men zou kunnen vertalen: overeenkomstig het Woord, 'door het Woord gepresenteerd'. Dat onderstreept het feit dat wij hier bij 'melk' met het Woord van God als zodanig te maken hebben. De apostel keurt die melk niet af, hij gebruikt slechts een beeld.

Vast voedsel

Als de Korinthiërs en de Hebreërs nog 'melk' nodig hadden, dan betekent dit dat ze tot dusver geen 'spijs' of 'vast voedsel' verdroegen. In de Brief aan de Hebreërs vindt men dan ook een interessante bijzin: 'Maar het vaste voedsel is voor volwassenen die door de gewoonte hun zinnen geoefend hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden' (Hebr. 5:14).

Zonder nu op de details in te gaan, leren we hier dat er naast de *melk* ook *vast voedsel* is en dat dit voor volwassenen is. 'Volwassenen' zijn gelovige mensen die in het kennen van Gods gedachten een bepaalde rijpheid verkregen hebben. Zij zijn door de kracht van de Heilige Geest in staat om vast voedsel – de volle waarheid van het Christelijke geloof – op te nemen en te genieten. Door het voortdurende gebruik van de Schriften zijn hun zintuigen ervaren en geoefend om het goede van het kwade te onderscheiden.

God wil niet dat wij ons hele leven kind blijven en met de simpelste waarheden tevreden zijn. Hij wil ons naar het vaste voedsel van Zijn Woord leiden, waarop in de eerste Brief van Johannes gezinspeeld wordt: 'Ik heb u geschreven, jongelingen, omdat u sterk bent en het Woord van God in u blijft' (1 Joh. 2:14).

Wij zouden nooit moeten vergeten dat de Bijbel geen alleenmaar-melk-boek is, want er zijn delen die zo eenvoudig zijn dat een kind ze begrijpen kan (2 Tim. 3:15), maar er zijn ook hoogten en diepten van zó'n grootsheid en verhevenheid dat geen menselijke geest ze ooit helemaal heeft kunnen overzien en doorgronden.

Brood

Wanneer het Woord van God op een aantal plaatsen vergeleken wordt met het *brood*, dan wordt ernaar verwezen dat de honger van de ziel alleen door dit Woord gestild kan worden. 'om u te laten weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond van de HEERE komt' (Deut. 8:3). 'Waarom weegt u geld af voor wat geen brood is, en uw arbeid voor wat niet verzadigen kan? Luister aandachtig naar Mij, eet het goede, en laat uw ziel vreugde scheppen in de overvloed' (Jes. 55:2).

Honing

God biedt de Zijnen in Zijn Woord als het ware een rijk gedekte tafel aan, niet alleen het allernoodzakelijkste om te overleven, maar ook 'lekkere hapjes', waarvan ze speciaal kunnen genieten. In de Bijbel staan dergelijke kostbare woorden opgenomen, zodat hij die ze vindt, met de psalmdichter wil uitroepen: 'Hoe zoet zijn Uw woorden voor mijn gehemelte, zoeter dan honing voor mijn mond' (Ps. 119:103; verg. ook Ps. 19:11).

Ieder van ons kent vast wel Bijbelteksten die hem bijzonder geliefd geworden zijn, die hem zoete troost, diepe vreugde en nieuwe kracht verleend hebben om verder te gaan. **Laten we God danken dat Hij voor ons alle soorten voedsel gereedhoudt**, dat Hij in staat is om aan elke behoefte te voldoen! Maar speuren we ook van dichtbij in Zijn dierbare Woord? Zoeken we *Christus* erin?

(Wordt vervolgd).

Chr. Briem

Een wit paard (Openb. 19)

'Ik zag de hemel geopend, en zie een wit paard, en Hij Die daarop zit, heet Getrouw en Waarachtig' (Openb. 19:11).

Gezeten op een wit paard, het symbool van overwinnende macht, verschijnt Christus uit de geopende hemel. Hij komt als de Getrouwe en de Waarachtige. De legers van de wereld waren bijeengeroepen door 'onreine geesten', maar 'Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid' (vs. 11). 'Zijn ogen zijn als een vuurvlam' als Hij komt in verschrikkelijke vergelding en als Koning heeft Hij 'vele diademen' op Zijn hoofd (vs. 12). Hij is de Zoon van God en dus woont in Hem een volheid die door geen enkele geschapen intelligentie te bevatten is. Hij is 'bekleed met een in bloed gedoopt kled', niet het bloed van verzoening, maar het

bloed van oordeel (vs. 13). Zijn kleed is rood, want: 'Ik heb de pers alleen getreden; er was niemand uit de volken met Mij. Ik heb hen vertreden in Mijn toorn, hen vertrappt in Mijn grimmigheid. Hun bloed is op Mijn kleding gespat, heel Mijn gewaad heb Ik besmet' (Jes. 63:3).

Het is een verschrikkelijk beeld, maar evenzeer de waarheid daarvan. Hij is, net als in de dagen van Zijn vernedering, 'het Woord van God', de volmaakte Uitvoerder van Gods gedachten. Toen kwam Hij 'vol van genade en waarheid' en werd Hij een verzoening voor de zonden. Hij heeft Zijn gezanten gezonden, die de mensen smeekten om zich met God te laten verzoenen. Maar de mensen hebben Zijn verzoeken minachtend afgewezen en Zijn boodschappers veracht en vervolgd. En nu komt hetzelfde 'Woord van God' weer, om Gods wil te verklaren en uit te voeren, alleen deze keer niet meer in genade, maar in oordeel.

Zelfs nu is Zijn liefde nog net zo groot als ooit en de zegeningen die Hij schenkt, zijn Hem even waardig. Maar ze moeten door oordeel bewerkt worden. De mensen die geweigerd hebben om zich over te geven aan Zijn genade, moeten gedwongen worden om zich aan Zijn macht te onderwerpen. Dan zal de wereld gevuld zijn met lof.

T.B. Baines

De laatste opdracht op aarde

In Markus 1 lezen we dat de discipelen 's morgens hun Meester misten, maar Hem later vonden in een eenzame plaats buiten de stad. De vorige avond had Hij alle zieken en met demonen bezeten in die stad genezen. De discipelen brachten Hem nu het goede nieuws: 'Allen zoeken U'. Maar Zijn antwoord moet hun vreemd in de oren geklonken hebben: 'Laten wij elders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predik; want daartoe ben Ik uitgegaan'. Zij kwamen om Hem de wens van de mensen van Kapernaüm te vertellen, maar Hij had in deze uren van geheim gebed 'diep in de nacht' iets anders van de Vader geleerd. Zo werden hun gedachten tot stilstand gebracht en leerden ze één punt uit hun grote levensles: dat de blijde boodschap van de hemel verbreid moet worden!

Hun meester volgend, hoorden zij Hem al in de synagogen van Galiléa prediken. Later werden ze zelf twee aan twee uitgezonden met hetzelfde doel. Weer later zagen ze de uitzending van de zeventig (Luk. 10), die op dezelfde wijze twee aan twee werden uitgezonden, naar elke plaats waar de Heere Zelf komen zou.

Het land van Emmanuël was het gebied van Zijn dienst, de verloren schapen van Israël waren Zijn speciale zorg. Gedurende deze drieënhalf jaar van Zijn dienst zagen ze Hem met ononderbroken zorg Zijn zending vervullen, totdat – het droevigste en vreemdste van alles voor hen – het verschrikkelijke gebeuren op Golgotha plaatsvond.

Maar heel gauw leerden ze van Hemzelf na de opstanding het geheim van het kruis en werden ze uitgezonden in hun zendingsveld – onder al de volken (Luk. 24:47) – met Zijn laatste opdracht op aarde: 'Ga heen in de hele wereld en predik het evangelie aan alle schepselen' (Mark. 16:15).

Een korte tijd, toen de Gemeente nog in haar eerste liefde stond, probeerden de gelovigen de opdracht van de Heere ten uitvoer te brengen. Maar, zoals we goed weten, verkoelde de liefde al gauw; de waarheid werd langzamerhand verduisterd, daarna was ze niet meer bekend en heerste er nagenoeg algemeen de dwaling; duisternis regeerde!

Toen kwam de dag van de 'Hervorming' en God toonde dat Zijn waarheid nog steeds zijn machtige kracht over de harten van de mensen uitoefende. De Schriften werden door de uitvinding van de boekdrukkunst overal verspreid en zeer langzaam werd de lang verwaarloosde opdracht weer ter harte genomen.

Ongetwijfeld is er op het ogenblik heel wat gedaan voor de verspreiding van het evangelie. En hoewel het door de verdeelde staat van de ware Christenen te vaak nog een zaak van een niet zuiver doel en daardoor in zeker opzicht van concurrentie is, kunnen we onze God toch danken en ons verblijden dat Christus in veel landen gepredikt wordt.

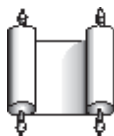
En toch, hoe veel is nog nagelaten! Hoe kort is de tijd! Tweeduizend jaar zijn voorbijgegaan sinds de Heere de opdracht gaf. De tijd van het christendom is nagenoeg voorbij en de terugkomst van de Meester kan niet lang meer op zich laten wachten. Is het niet hoog tijd om meer naar Zijn woorden te luisteren, van Hem te leren, veel intenser te drinken van Zijn liefde en ernstig genade te zoeken om de tijd uit te kopen?

Uit 'Flitsen'

UIT HET WOORD DER WAARHEID

JAARGANG 76

Januari 2021 – December 2021

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten
Telefoon: 0543 - 47 17 46
Fax: 0543 - 47 88 42
IBAN: NL56 INGB 00 0072 36 02

INHOUDSOPGAVE 2021

ARTIKELEN

BLZ.

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (12,slot)	2
Eensgezindheid? Of recht op je eigen mening? (1-2,slot)	6,26
Zeven uitspraken ter bemoediging in het nieuwe jaar	10
Het karakter van Christus' offer (1-2,slot)	12,30
Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (1-12) ..	14,34,50,74,98,134,158 182,218,242,270,302
De zeventig jaarweken (1-2,slot)	17,42
Drie gedachten voor het nieuwe jaar	22
Apart gezet voor God	37
De God van de dalen (1-4,slot)	38,54,77,102
De Zoon van Zijn liefde	46
Zeven dagen ongezuurde broden.....	58
Het bloed, de dood en het kruis van Christus	60
Kinderen in de samenkomsten?.....	64
Een Paasoverdenking	66
De tijdslimiet van een evangelist	69
De natiën zullen zich verblijden	70
De eindtijd	71
Op God vertrouwen.....	79
Getuigenissen uit Noord-Afrika.....	81
God – Die de nederigen troost.....	83
Duizend jaar rust.....	89
Het duizendjarige Vrederijk.....	90
Wie zijn broeders, schapen en bokken in Mattheüs 25?	91
Waarom wij niet zeggen: `Hemelse Vader'	93
President Abraham Lincoln en de spion	95
De Heere op de berg om te bidden	106
Opvoeding van de kinderen.....	107
Het nut van Gods Woord.....	110
Een bekeringsverhaal	114
Zijn aangezicht straalde als de zon	116
Houd vast	118
Digitaal samenkomen als gelovigen?.....	121
De beste weg om de Heere doeltreffend te dienen.....	139
De Man tussen de mirten (1-2,slot)	146,163
Een letter te veel?.....	151

Wie is Hij toch?.....	153
Bijbelse aanduidingen voor de antichrist	154
Hij geeft de vermoeide kracht	156
Waar is je schat?	167
Vrucht door sterven	171
Gezinsoverdenking (1- 2,slot)	175,189
Vraag en antwoord - de doop.....	179
De HEERE – uw Bewaarder (1-2,slot)	184,222
De Hof van Eden.....	194
Uitdaging van een agnosticus.....	199
Veganisme en vegetarisme	204
Een nieuw gezin	211
Stof tot nadenken	215
Wat kenmerkt Gods Gemeente? (1-2,slot).....	226,246
Gods werk in en door br. Charles Stanley	233
De rust van verlossing en de rust van gehoorzaamheid.....	237
De dag van de Heere, de dag van Christus, Gods dag.....	238
Christus in elk Boek van de Bijbel	239
Ontruk mij aan het slijk.....	253
De zegenrijke taak van oudere zusters.....	255
Symbolen voor het Woord van God (1-3)	256,274,304
De Drie-eenheid	264
'Wij zien Jezus'.....	265
Hij bad	267
Lessen over vasten	282
Twee of drie getuigen	286
De zeventig jaarweken	287
Dit is pas echt leven!.....	289
Zelfverloochening	292
Begin te denken over zendingswerk!.....	293
Grijp toch de kansen!	295
De scheppingsorde.....	299
Een wit paard	309
De laatste opdracht op aarde	311
Hoe God Zijn volk draagt.....	313
Berisping of jezelf onttrekken als vervanging van uitsluiting?.....	317
Dienen in het heiligdom – de dienst van de Levieten.....	320

GEDICHTEN

BLZ.

Tot hiertoe heeft de Heere geholpen!	1
Lof aan het Lam	25
Mijn alles bent U	49
Gethsémané	73
Hoogheilig Offer	97
Heerlijke verlossing!	133
De genade van onze Vader	157
Loof de Heere!	181
Wonderbaar heilsplan	217
Man van smart.....	241
Alleen genade	269
Heere, leidt U mij	301

Hoe God Zijn volk draagt

Toen Paulus en Barnabas aan hun eerste zendingsreis waren begonnen en na verloop van tijd in Antiochië in Pisidië gekomen waren, hield de apostel Paulus daar zijn eerste grote rede – in ieder geval de eerste die ons bekendgemaakt is. Omdat hij in de daar aanwezige synagoge sprak, bestonden zijn toehoorders hoofdzakelijk uit Joden, hoewel ook talrijke uit de heidenen stammende proselieten aanwezig waren.

God zorgt (1)

In het eerste gedeelte van zijn toespraak schildert de apostel zijn Joodse toehoorders in een paar zinnen een beeld van de vroege geschiedenis van Israël. Daarbij richt hij de aandacht op de soevereine genade van God, die hun vaders van het begin af ten deel gevallen was. God had hen uitgekozen, had het volk in het land Egypte verhoogd en hen daarna met een machtige arm eruit weggeleid. Ja en dan volgt een zin waar we vandaag aandacht aan willen schenken: **'En Hij verzorgde hen gedurende een tijd van ongeveer veertig jaren in de woestijn'** (Hand. 13:18).

Dat is een aangrijpende uitspraak. Paulus spreekt er niet over *waarom* God hen in de woestijn leidde. Stefanus wijst er daarentegen wel op in zijn verdedigingsrede, die meer de ongehoorzaamheid van Israël tot onderwerp had (Hand. 7:39-43). Maar hier staat de genade van God op de voorgrond, die dit volk wilde zegenen: God *verzorgde* hen al die jaren van hun rondtrekken in de woestijn. Het is een toespeling op Deuteronomium 1: 'en in de woestijn, waar u gezien hebt dat de HEERE, uw God, u gedragen heeft, zoals een man zijn zoon draagt, op heel de weg die u gegaan bent, totdat u op deze plaats gekomen bent' (Deut. 1:31).

Met het 'dragen' wordt niet bedoeld dat God hen met al hun zwakheden en zonden *verdragen* heeft. Zowel de Hebreeuwse tekst als ook de Septuaginta (Griekse vertaling van het Oude Testament), die Paulus allebei kende, drukken in Deuteronomium 1 de gedachte van het *verzorgen* uit, van het *dragen* zoals een moeder een kind draagt.

God zorgde voor hen in de woestijn. Wat een geweldige genade van God tegenover Israël. Zo'n veertig jaar lang zorgde God liefdevol voor hen, zoals een vader zijn zoon verzorgt en draagt. Hij gaf Zijn volk te eten van het manna en bleef dat doen, zodat ze niet omkwamen in de woestijn. Dat het hun ongeloof was, waardoor de woestijnreis uiteindelijk veertig jaar zou duren, is hier niet het punt. God bewaarde hen ondanks hun ongeloof.

Hoeveel kunnen wij daaruit voor onszelf leren! Wanneer wij op onze weg terugkijken, moeten we dan niet ook de goedheid en trouw roemen, waarmee onze God ons gedragen heeft, precies zoals een man zijn zoon draagt? Hoe liefdevol en toch ook hoe stevig kan een man zijn zoon beetpakken, wanneer het erom gaat hem over alle hindernissen heen naar de 'plaats' te brengen waar de woestijnreis ophoudt! Dat God ook met ons zo te werk gaat op de hele weg die wij afleggen, is buitengewoon troostvol en brengt ons tot aanbidding van onze God en Vader.

Drie keer in het Oude Testament wordt God met een man vergeleken die iets met zijn zoon doet. Met uitzondering van het zojuist beschreven eerste voorbeeld is het zelfs God Zelf Die dit beeld van Zichzelf en Zijn handelende optreden gebruikt.

God kastijdt (2)

Na het dragen van de zoon in hoofdstuk 1 komt het kastijden van de zoon in hoofdstuk 8 van Deuteronomium aan de orde. Nadat God Zijn volk eraan herinnerd heeft dat de kleren die ze droegen, niet versleten waren en hun voet niet opgezwollen was in 'deze veertig jaar', gaat Hij verder met: 'Weet dan in uw hart dat de HEERE, uw God, u gehoorzaamheid bijbrengt' (Deut. 8:4-5).

Wanneer God ons kastijdt – en dat doet Hij met iedere zoon die Hij aanneemt – dan doet Hij dat op de manier zoals een man dat met zijn zoon doet. 'Want wie [de] Heere liefheeft, tuchtigt Hij en Hij geselt iedere zoon die Hij aanneemt. U ondergaat [het lijden] als tuchtiging; God behandelt u als zonen' (Hebr. 12:6-7). Wij moeten onder kastijding niet alleen straf verstaan, maar alles wat bijdraagt aan de opvoeding, om op onze eindbestemming te komen.

De Heilige Geest waarschuwt ons in Hebreeën 12 voor twee verkeerde soorten gedrag in tijden van beproeving. Enerzijds lopen wij gevaar dat we de straffen van de Heere te gemakkelijk opvatten, als zouden ze ons niets speciaals te zeggen hebben. Dan achten wij ze gering en gaan aan de wijsheid van God twijfelen (Hebr. 12:5). Anderzijds neigen we ertoe in de beproevingen afgemat te raken en onder hun gewicht te bezwijken. Dat verraadt echter een gebrek aan vertrouwen in de liefde van God.

Moge de trouwe Heere ons helpen om in de wegen van God die Hij met ons gaat, nooit aan Zijn wijsheid of aan Zijn liefde op de een of andere manier te gaan twijfelen! 'Hij doet dat tot [ons] nut, opdat wij aan Zijn heiligheid deel zouden krijgen' (Hebr. 12:10).

God spaart (3)

De derde vergelijking van God met een man en zijn zoon komen we tegen in het laatste boek van het Oude Testament. De dagen van Maleachi waren kwaad, dagen van afval in Israël en toch was er ook in deze tijd een trouw overblijfsel: zij die de Heere vreesden en trouw bleven, volhardden en 'onderling spraken' over de belangrijke zaken van de Heere. Er werd een gedenkboek voor Hem geschreven voor hen die de Heere vreesden en die Zijn Naam eerden. 'En zij zullen voor Mij, zegt de HEERE van de legerschappen, op de dag die Ik maken zal, een persoonlijk eigendom zijn. **Ik zal hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient'** (Mal. 3:17).

God zou het gericht over de afvallige heidenen moeten brengen. Dit overblijfsel echter, dat Hem diende, zou Hij op de dag van het oordeel bewaren. Hij zou hen sparen, zoals een man zijn zoon spaart die hem dient. Hoe behoedzaam en zorgvuldig zal een man in de dagen van het grootste gevaar zijn hand boven zijn zoon houden! Het gaat toch om zijn zoon 'die hem dient'! Hoe aangrijpend is ook deze toevoeging!

Nu, dat is de manier waarop God met het gelovige overblijfsel van Israël zal handelen op de dag die eens zal komen. De ene groep (het afvallige Israël) zal Hij als stoppels 'verbranden', voor de andere groep echter (het trouw gebleven overblijfsel) zal de Zon van de gerechtigheid opgaan en er zal genezing onder Zijn vleugels zijn (Mal. 4:1-2).

Zoals het Oude Testament met Christus als de Zon van de gerechtigheid afsluit, zo eindigt het Nieuwe Testament met de verwijzing naar Christus als de Morgenster. Is het niet ontroerend dat ook in het laatste Bijbelboek de gedachte van het *bewaren* gevonden wordt? De Heere Jezus roept het trouwe overblijfsel te midden van een steeds meer afvallige Christenheid toe: 'Omdat u het woord van Mijn volharding bewaard hebt, zal Ik ook u

bewaren voor het uur van de verzoeking die over het hele aardrijk komen zal, om te verzoeken hen die op de aarde wonen. Ik kom spoedig. Houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt' (Openb. 3:10-11).

We komen ten slotte nog eenmaal terug op de gedachte van het *dragen*. Dat God de Zijnen draagt en tot het einde toe draagt, verzekert Hij ons onder andere ook door de mond van de profeet Jesaja. Het is een belofte die voor ons allen van uitermate grote waarde en bijzonder grote troost is, zolang wij hier onze loop nog niet voleindigd hebben: *'Tot uw ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot uw grijsheid toe zal Ík u dragen; Ík heb het gedaan en Ík zal u opnemen, Ík zal dragen en redden'* (Jes. 46:4).

Chr. Briem

Berisping of jezelf onttrekken als vervanging van uitsluiting?

Vraag:

Kan in een tuchtgeval, d.i. een geval van ernstig of grof kwaad, berisping of zich onttrekken in de plaats van uitsluiting (1 Kor. 5) worden gesteld? Als door de leidende broeders hierop wordt aangedrongen en een vergadering dit accepteert, ondanks het hevigste protest, in welke positie brengt dit dan zo'n vergadering? Heeft ze dan werkelijk bewezen rein te zijn?

Antwoord:

Wanneer iemand gerechtvaardigde aanleiding voor openbare bestraffing zou geven en er werkelijk reden was om erger te vrezen, waarvoor echter geen goed overtuigend bewijs voorhanden was, zou het Goddelijke orde zijn om iemand die op deze manier een zonde begaat, te berispen. Zou hij zich onttrekken, dan zou

dit in de gegeven toestand niet alleen voor allen een opluchting zijn, maar een duidelijke aanwijzing voor de vergadering om zijn onttrekking te aanvaarden zonder een volledig schuldbewijs.

Maar wanneer de schuld ernstig en tastbaar is, zodat het gemeenschappelijk geweten van de heiligen dergelijke overtreders verwerpt, is alleen maar berispen geen 'oud zuurdeeg uitzuiveren'; het is ook niet een 'nieuw deeg' zijn, maar een doorzuurd deeg. Wanneer er nog meer en verdorven kwaad aan het licht zou komen, zou het des te duidelijker de toestand niet van de overtreder alleen, maar van de vergadering zelf bloot leggen wanneer zij die persoon dan gelegenheid gaf om zich te onttrekken door dit mee te delen in plaats van met beslistheid zo'n wens op zo'n ogenblik te weigeren en de boze onmiddellijk uit hun midden weg te doen. Wij hebben zo'n gewoonte niet en evenmin de gemeenten van God, om berisping en onttrekking onder dergelijke omstandigheden te hanteren alsof het gelijkwaardig zou zijn met uitsluiting, alsof het acceptabel zou zijn voor Gods gemeente; ook geeft de Schrift er geen enkele volmacht toe.

Ongetwijfeld kan de vergadering niet iemand uitsluiten als ze zijn onttrekking al heeft aanvaard, maar wie heeft er ooit gehoord van zoiets als aanvaarding en afkondiging van een zich onttrekken als de vergadering het bewijs van de schuld die om uitsluiting vraagt, al voor ogen heeft?

Zo'n gang van zaken zou voor de boze, die weggedaan moet worden, een prachtoplossing zijn om het ernstige oordeel te ontlopen en het bevel om uit te sluiten zou op die manier al heel gauw alleen maar een dode letter worden.

Het is vaak op die manier geprobeerd, maar tot nog toe [geschreven in 1878] altijd geweigerd. En geen wonder, want dit zou alle gepaste 'verantwoording' (2 Kor. 7:11) verhinderen die er onder de heiligen dient te gebeuren; het zou het gezag van

de Heere in dit woord: 'doe de boze uit uw midden weg' en het laatste redmiddel voor de verantwoordelijkheid van gemeente tenietdoen en het zou een belijdende vergadering van God (ja, in beginsel zelfs de Gemeente als geheel, als ze er zich bij zou neerleggen) verlagen beneden een fatsoenlijke club in deze wereld, die beslist niet zo lichtvaardig zou handelen met flagrante schendingen van de openbare wet of de geldende moraal.

Noch het aanvoeren van nieuw bewijsmateriaal, om de aanklacht te verzachten, noch het smaden door buitenstaanders kan als verzachtende omstandigheid aangevoerd worden bij een zo duidelijke minachting voor de heilige plicht voor hen die ongezuurd zijn.

Zo'n vergadering is mogelijk, tot haar eigen gemak, van de overtreder afgekomen en is ook op die manier bevrijd van hen van wie het geweten getuigde tegen zo'n ongoddelijke manier van doen, maar een vergadering die zo handelt, heeft nooit de Heere gehandhaafd in een volslagen afkeer van het openbare kwaad; zo'n vergadering heeft ook niet 'leed gedragen, opdat hij die de daad begaan heeft, uit hun midden werd weggedaan'; ze werd nog veel minder gekenmerkt door droefheid tot bekering in overeenstemming met God, in verantwoording, verontwaardiging, vrees, verlangen, ijver of wraak.

Op geen enkele manier heeft zo'n vergadering dus bewezen rein te zijn in de betreffende zaak; integendeel! Totdat ze zover komt, dient ze volgens mijn oordeel door allen die 'God meer gehoorzaam willen zijn dan mensen', niet als Zijn vergadering erkend te worden.

W. Kelly; uit: 'The Bible Treasury', sept. 1878.

Dienen in het heiligdom – de dienst van de Levieten

God dienen – dat is een groot voorrecht, zowel ten tijde van het volk van Israël in het Oude Testament als ook vandaag. Er was veel te doen in verband met de tent van de samenkomst. God heeft daarom een stam in Israël, de Levieten, aangesteld om Hem daar te dienen. Hun dienst geeft ons vandaag veel aanwijzingen voor een welgevallig dienen van God.

De geschiedenis van de Levieten

Alleen al het feit dat God de Levieten voor de dienst uitkoos, is opmerkelijk. Deze keuze was uitsluitend gebaseerd op de soevereine genade van God, want het begin van deze stam was allesbehalve roemrijk. Hun stamvader Levi had een zeer droevig levensverhaal: Genesis 34 vertelt over een zeer wrede daad die hij met zijn broer Simeon pleegde. Dit leidde ertoe dat hun vader Jakob hen moest vervloeken (Gen. 49:5-7).

Was er bij ons iets van nature wat ons kwalificeerde om de Heere te dienen? Helemaal niet! Vóór onze bekering waren we 'krachteloos', 'goddelozen', 'zondaars' en 'vijanden van God' (Rom. 5: 6-10). **Wij hebben alles aan onze God te danken, Die ons op grond van het verlossingswerk van de Heere Jezus gered heeft en ons nu in Zijn dienst wil gebruiken.** Dat moeten we nooit vergeten.

Later was er echter een situatie waarin de zonen van Levi resoluut aan de zijde van Mozes en dus aan de kant van God stonden (Ex. 32:26-29; Deut. 33:9).

Heeft deze trouw er misschien toe bijgedragen dat God in Zijn genade de Levieten verkoos om Hem te dienen in de tent van de bijeenkomst (Num. 8:15-19)?

Wie dienden de Levieten?

Numeri 3:5-9 laat zien dat de bediening van de Levieten een drievoudig doel had. De dienst was:

- voor Aäron,
- voor de hele gemeente van de kinderen van Israël,
- voor de dienst van de woning.

Eerst en vooral dienden de Levieten Aäron, de hogepriester die een beeld is van Christus (Hebr. 3:1). God beval Mozes: 'Laat de stam Levi naderbij komen en plaats hem vóór de priester Aäron om hem te dienen'. Zij moeten de dienst voor hem vervullen (Num. 3:6-7).

Dit is een belangrijke les voor ons: we zijn dienaren van de ware Aäron, de Heere Jezus en vervullen onze bediening in de eerste plaats voor Hem en onder Zijn leiding.

Ten tweede was er de bediening van de hele gemeente van de kinderen van Israël (vs. 7-8). De Levieten hielpen bijvoorbeeld de Israëlieten wanneer zij een offer brachten (Deut. 33:10).

Voor ons betekent het dat wij ervan leren dat Christelijk dienen wordt uitgeoefend tot geestelijk welzijn van het volk van God. Het moet vooral ertoe leiden dat de gelovigen tot 'betere' priesters worden, dat wil zeggen tot aanbidders die tot God komen met inzicht en harten vol dankbaarheid.

Ten derde waren de Levieten verantwoordelijk voor de dienst aan de woning. Ze zorgden voor de tent en transporteerden hem door de woestijn (zie Num. 3 en 4). Voor ons wordt de betekenis van het 'dienstdoen in de woning' begrepen, wanneer we bedenken dat de tent der samenkomst enerzijds een beeld van de samenkomst is als de woonplaats van God hier op aarde. Anderzijds laat het zien hoe God Zich openbaarde in de Heere Jezus hier op aarde. Zo vindt de Christelijke 'Levitische bedie-

ning' plaats onder het volk van God, met als doel een getuige van God te zijn tot Zijn verheerlijking.

Een gevarieerde en individuele dienst

Alle Levieten hadden het werk van de tent der samenkomst als een gemeenschappelijke taak, maar tegelijkertijd was er een grote verscheidenheid in de aandachtspunten van hun bediening. Daarbij legde God precies vast wie wat te doen had. Niet iedere Leviet had dezelfde taak. Hij kon zijn bezigheid ook niet naar believen uitzoeken. God heeft aan elke familie van Levi's drie zonen een speciale opdracht toegewezen. Hij bepaalde de 'draaglast' van iedere afzonderlijke Leviet (Num. 4:49). De Gersonieten moesten zorgen voor de buitenkant van de tent, de dekkleden en gordijnen (Num. 3:25-26). De hulpmiddelen van het heiligdom werden toevertrouwd aan de Kehathieten (vs. 31) en de Merarieten waren verantwoordelijk voor de planken, balken en pilaren van de woning (vs. 36-37).

Vandaag is het niet anders: net zoals elk lid van ons lichaam een heel speciale functie heeft, heeft elke gelovige als lid van het lichaam van Christus zijn eigen speciale taak en werkterrein. Dit wordt heel aanschouwelijk weergegeven in 1 Korinthe 12:12-26. De Heere wil ieder van ons in Zijn dienst gebruiken. Bovendien heeft Hij iedere gelovige een passende genadegave, een geestelijke vaardigheid, gegeven (1 Petr. 4:10), die verbonden is aan de opdracht om die voor de Heere uit te oefenen. Teksten als Romeinen 12:3-8, 1 Korinthe 12:4-11 en Efeze 4:11-16 laten de grote diversiteit aan gaven en taken zien die de Heere geeft.

Niet alle taken van de Levieten lijken in dezelfde mate aantrekkelijk te zijn. Om jarenlang als Merarieten bijvoorbeeld een paar touwen door de woestijn te

vervoeren was misschien ook niet het meest interessante werk. Wat heeft zo'n Leviet geholpen om zijn werk nog steeds trouw te doen? Enerzijds had hij de gedachte: God heeft mij in Zijn wijsheid op deze plaats gesteld en mij deze taak gegeven. Ik doe dienst voor Hem. Anderzijds wist hij dat zijn werk hier op aarde samenhangt met de woning en het getuigenis van God. Dat maakte het werk belangrijk voor hem. Daar komt nog bij: als deze Merarieten hun taak niet zouden hebben gedaan, dan zou men de tent bij de eerstvolgende pleisterplaats niet hebben kunnen opbouwen. Er had iets essentieels ontbroken.

Deze aspecten kunnen ook ons helpen om een misschien minder 'spannend' lijkende taak trouw en met vreugde te doen. Bovendien bewaart het ons voor jaloezie of het gaan vergelijken met betrekking tot de dienst van een ander die ons zo mogelijk interessanter of belangrijker lijkt.

De diensttijd van de Levieten

De dienstperiode van de Levieten wordt gekenmerkt door vier leeftijden:

1. 'vanaf één maand' (Num. 3:15) – hun indeling;
2. 'vanaf 25 jaar' (Num. 8:24) – de aanvang van hun dienstperiode;
3. 'vanaf 30 jaar' (Num. 4:3,23,30) – hun volledige inzet;
4. 'vanaf 50 jaar' (Num. 8:25-26) – hun uittreden uit de actieve dienst.

We kunnen deze getallen vandaag niet een voor een zo op ons overbrengen. Maar ze laten ons wel zien dat er enige ontwikkeling is in het dienen voor de Heere. Verschillende taken vereisen een verschillende geestelijke wasdom.

De Levieten werden – in tegenstelling tot de overige Israëlieten – al vanaf één maand geteld (verg. Num. 3:1vv met 26:62). Dit geeft aan dat de Heere recht op ons heeft vanaf de dag van onze

bekering en ons voor Zichzelf wil gebruiken (1 Kor. 6:10; 2 Kor. 5:15). Paulus vroeg onmiddellijk na zijn bekering: 'Wat moet ik doen, Heere?' (Hand. 22:10).

Zo moeten wij het ook doen, want dienst aan de Heere begint altijd met taken en niet met de vraag: 'Wat is mijn gave?' Als wij simpelweg de taken doen die de Heere ons voor de voeten legt, zal het onszelf en anderen spoedig duidelijk worden wat voor een gave wij hebben en hoe wij haar het beste voor de Heere kunnen inzetten.

De Heere dienen begint in de regel thuis met kleine taken. Als wij deze getrouw uitvoeren, kan de Heere ons met de tijd ook wat grotere taken toevertrouwen. Voor de Levieten eindigde de actieve dienst met vijftig jaar, maar ook daarna had de Heere nog een mooie taak voor hen: 'Hij kan zijn broeders helpen' (Num. 8:25-26). Wanneer oudere 'Levieten' jonge Christenen terzijde staan en hen in de dienst voor de Heere kunnen begeleiden, is dat waardevolle hulp.

Er zijn veel andere details die verband houden met de bediening van de Levieten die erg leerzaam voor ons zijn. Het is de moeite waard om het in Gods Woord na te gaan. **Het is een groot voorrecht om als verlost Christenen te mogen dienen voor onze Heere en Heiland.** Laten we ons daarom vroeg ter beschikking stellen van de Heere, aan Hem onze beste krachten wijden, net als de Levieten en getrouw de taken uitvoeren die Hij ons toont.

Stefan Ulrich

Neerzetboek 11: Aansprekende Bijbelspreuken

24 liefdevol vormgegeven postkaarten met een mooie selectie aan (Bijbel-)teksten voor elke dag!

Unieke uitgave met hoge kwaliteit artistieke vormgeving. Stevige standaard, voorzien van een solide spiraal. Elke titel is voorzien van 24 kaarten, die u dagelijks op bureau, keukentafel of vensterbank kunt omslaan.

En als u er genoeg van hebt? Dan knipt u een kaartje eraf, beschrijft u hem en stuurt u hem aan een vriend(-in), of u geeft hem met uw wens erop bij een verjaardagscadeau... Is dát even handig!

Bestelnummer: 5610

Prijs: € 10,95

Kijk op onze website

www.uhwdw.nl

voor meer varianten!

Aansprekende Bijbelspreuken

24 liefdevol vormgegeven postkaarten met een mooie selectie aan (Bijbel-) teksten voor elke dag!

ISBN 978-90-8907-561-0

Good & Seed
e / Cards

Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 200
7120 AG Aalton, Nederland
www.uhwdw.nl
www.debijbelvoorspu.nl

Nadenkertje

Verandering

Een prediker kwam eens op een universiteit in Amerika om daar het evangelie te verkondigen. Nauwelijks was hij daar aangekomen of hij werd door een student aangesproken, die hem vroeg of hij de prediker was die werd verwacht. 'Ja, en ik heb een heel belangrijke boodschap voor u'. 'Ik geloof niks van wat u zegt, ik geloof alleen wat ik begrijpen kan', antwoordde de jonge student. Wilson, de prediker, besteg het podium en begon als volgt: 'U hebt onder u een sympathieke jongeman, die mij zo even verklaarde dat hij alleen dát gelooft wat hij kan begrijpen. Nu vraag ik hem of hij ons kan verklaren hoe het mogelijk is dat een zwarte koe groen gras eet en witte melk geeft, waaruit men gele boter maakt'.

Na deze inleiding, waar de toehoorders om moesten lachen, nam Wilson een tweede voorbeeld uit de natuur: de verandering van een rups in een prachtige vlinder. Dit voorbeeld uit de natuur is een illustratie van wat God in een mens tevoorschijn wil brengen. Ja, **wanneer een mens zich tot God bekeert en de wedergeboorte beleeft, vindt er bij hem een verandering plaats.** Zijn interesses veranderen volledig. Hij ziet een geheel nieuwe zin van het leven en hij vindt een nieuwe krachtbron en een nieuw doel.

Beste lezer, in de Bijbel **roept God u op om u te bekeren** (Hand. 17:30). Dat is met berouw over uw zonden tot God komen en geloven dat de Heere Jezus Christus ook voor uw zonden is gestorven aan het kruis op Golgotha. Bekeer u vandaag nog. God wil u graag in de hemel hebben.